

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นสื่อถ่ายทอดความคิดตลอดจนกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้ด้วยการเรียนรู้ และจัดเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและวัฒนธรรม การอยู่ร่วมกันในสังคมนั้น ภาษาเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายของมนุษย์ สื่อความคิดความรู้สึก ความเข้าใจซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน และเพื่อดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ดังที่ จอห์น บี คาร์โรล (John B. Carroll 1968:4) กล่าวไว้ว่า "ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความรู้ ความคิด ความรู้สึก สู้กันและกัน" นอกจากนี้ โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado 1964 : 11) ยังกล่าวถึงภาษาไว้ว่า เป็นสิ่งที่ผูกพันอยู่กับความรู้สึกและกิจกรรมของมนุษย์อย่างใกล้ชิดมีความเกี่ยวข้องกับเชื้อชาติ ศาสนา และความรู้สึกในอัตตาทุก ๆ คน ไม่ว่าจะ เป็นใครก็ตาม ต่างก็ใช้ภาษาเพื่อการทำงาน การสื่อสารระหว่างบุคคลทางศาสนา ตลอดจนการละเล่นต่าง ๆ จึงอาจสรุปได้ว่า ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลต่าง ๆ ในสังคมซึ่งสังคมแต่ละแห่ง ต่างก็มีภาษาที่มีลักษณะแบบแผนของภาษาต่าง ๆ กัน

ปัจจุบันนี้ ภาษาที่ได้รับการยอมรับจากทั่วโลกให้เป็นภาษากลางเพื่อการสื่อสารระหว่างบุคคลจากประเทศต่าง ๆ คือภาษาอังกฤษ ดังคำกล่าวของเฟรดเดอริค จอร์จ เฟรนช์ (Frederick George French 1972:9) ที่ว่า "เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล และมีประชากรของโลกจำนวนหลายร้อยล้านคนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ฉะนั้นการให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษก็เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารให้เข้าใจกันได้" โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในปัจจุบัน ศิลปวิทยาการ ความเจริญก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ ตลอดจนสิ่งบันเทิงทั้งหลาย ต่างถ่ายทอด เป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ มีการติดต่อ

กับชาวต่างประเทศมากขึ้นกว่าเดิม ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญในการติดต่อสื่อสารเป็นอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงเป็นวิชาสำคัญวิชาหนึ่งที่ต้องเรียนรู้ และได้รับการจัดเป็นวิชาในหลักสูตรให้นักเรียนไทยได้เรียน ทั้งในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา

สำหรับทักษะทางภาษาที่มนุษย์ใช้ติดต่อสื่อสารกันนั้น แบ่งออกเป็น 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งตามธรรมชาติในการเรียนรู้ภาษานั้น ทักษะการฟังและการพูด จะเป็นทักษะแรกที่สมาชิกในสังคมนั้นเรียนรู้ได้เอง และสามารถนำภาษาในการสื่อสารระหว่างกันในชีวิตประจำวันได้เข้าใจเป็นอย่างดี ตรงกันข้ามกับทักษะการอ่านและการเขียน ซึ่งมักเกิดจากการเรียนรู้และฝึกฝนกันในโรงเรียนอย่างเป็นระบบเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านและการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพและสามารถนำทักษะทั้ง 2 นี้ ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

สำหรับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น นักการศึกษาที่มีความเห็นสอดคล้องกันว่าควรจะเรียนทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียนอย่างผสมผสานกันโดยมีอัตราส่วนที่เหมาะสมตามระดับของผู้เรียน ซึ่งแมรี ฟินอคเซียโร (Mary Finocciaro 1974 : 43-49) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศไว้ว่าควรเน้นทักษะทั้ง 4 ในอัตราดังนี้คือ

ระดับต้น	การฟัง	ร้อยละ 40	การอ่าน	ร้อยละ 15
	การพูด	ร้อยละ 40	การเขียน	ร้อยละ 5
ระดับกลาง และ ระดับสูง	การฟังและการพูด	ร้อยละ 40	การอ่าน	ร้อยละ 40
			การเขียน	ร้อยละ 20

จากความเห็นของนักการศึกษาดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้นเมื่อเรียนในระดับที่สูงขึ้น ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนจะมีความจำเป็นมากขึ้น

นอกจากนั้นผลจากการสำรวจถึงปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษของหน่วยงานต่าง ๆ ในวงการธุรกิจของอัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2524:31) พบว่าหน่วยงานเหล่านั้นใช้ภาษาอังกฤษในปริมาณมากถึงร้อยละ 86.64 โดยทักษะที่จำเป็นต้องใช้มากที่สุดคือทักษะการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูด ตามลำดับ ย่อมเป็นการยืนยันได้ว่า ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะการ

อ่านและการเขียนเป็นสิ่งจำเป็นไม่แต่สำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาหาความรู้ในระดับสูงเท่านั้น แต่ยังเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้ที่ต้องการทำงานในหน่วยงานต่าง ๆ ในวงการธุรกิจอีกด้วย

มีนักการศึกษาหลายท่านที่ได้กล่าวถึงความสามารถของการอ่านและการเขียนเอาไว้ เช่น

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado, 1964 : 44) กล่าวถึงความสามารถในการอ่านว่า เป็นความสามารถในการถอดความ วิเคราะห์คำ ให้ความหมายของคำ ทำความเข้าใจ เนื้อเรื่องตามที่ปรากฏ ตีความ และให้ความคิดเห็นอย่างง่าย ๆ

ดี อี รูเมลฮาร์ท (D. E. Rumelhart, 1981 : 20-23) กล่าวถึงความสามารถในการอ่านว่า เป็นความสามารถในการทำความเข้าใจความหมายของสาร หรือข้อความที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารให้ผู้อ่าน

สตีเวน แมคโดนOUGH (Steven McDonough, 1981 : 51-53) ให้ความเห็นว่า "ความสามารถในการอ่าน คือความสามารถในการให้เหตุผลว่า ผู้เขียนต้องการสื่อสารอะไร ผู้เขียนมีทัศนคติอย่างไรต่อสิ่งนั้น และมีประเด็นอะไรที่แฝงอยู่เบื้องหลังสิ่งที่ผู้เขียนสื่อสารออกมา"

แฟรงค์ สมิท (Frank Smith, 1988 : 2) กล่าวถึงความสามารถในการอ่านว่า คือความสามารถในการทำความเข้าใจภาษาเขียน มากกว่าความสามารถในการถอดรหัสตัวพิมพ์ไปสู่เสียง

จากความคิดเห็นดังกล่าว สรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่าน คือความสามารถในการทำความเข้าใจภาษาเขียนที่ผู้เขียนสื่อสารออกมา โดยผู้อ่านต้องใช้ความสามารถในการวิเคราะห์คำ ให้ความหมายของคำ ทำความเข้าใจเนื้อเรื่องตามที่ปรากฏ ตีความ ให้ความหมายที่แฝงอยู่ ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ ทัศนคติ และความต้องการในการสื่อสารของผู้เขียน ส่วนความสามารถในการเขียนนั้น นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงไว้ ดังนี้

โรนัลด์ วี ไวท์ (Ronald V. White 1980 : 16) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า คือความสามารถในการสร้างและเรียงลำดับประโยคให้เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และสัมพันธผล เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน ตลอดจนเหมาะสมกับผู้อ่าน เพื่อให้สื่อสารในสิ่งที่ต้องการได้

ซาราห์ ฮัดเดิลสัน (Sarah Hudelson, 1989:1) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า เป็นความสามารถในการสร้างความหมายให้เกิดขึ้น จากสติปัญญา แหล่งข้อมูลทางด้านภาษาและกิจกรรมของแต่ละบุคคล

จากที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียน คือความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ถ่ายทอดความคิด โดยการสร้าง และเรียงลำดับประโยคอย่างสมเหตุสมผล เลือกใช้แบบการเขียนที่เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการเขียน และเหมาะสมกับผู้อ่าน

จะเห็นว่าทั้งการอ่านและการเขียน ต่างก็เป็นกระบวนการทางความคิด ที่สัมพันธ์กับความรู้ทางภาษา โดยทั้งผู้อ่านและผู้เขียนต่างก็ต้องใช้ประสบการณ์ ความคิดของตนเอง มาผนวกกับความรู้ในการใช้ภาษา การเรียบเรียงถ้อยคำ เพื่อถอดความภาษาเขียน หรือถ่ายทอดออกเป็นภาษาเขียน จึงสามารถกล่าวได้ว่าทักษะทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ดังที่นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของทักษะทั้งสอง ดังนี้

จูดิธ แลงเกอร์ (Judith Langer 1982 : 336-340) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่าน การคิด และการเขียนว่า หลังจากการอ่านผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจและคิดต่อเนื่องในการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็นต่อสิ่งที่ได้อ่าน ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนมีแตกต่างกันไป ถ้าให้ผู้เรียนได้ถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกออกมาเป็นภาษาเขียน นอกจากจะได้พัฒนาทักษะการคิด การอ่านแล้ว ยังได้พัฒนาทักษะการเขียนควบคู่กันไปด้วย

โรเบิร์ต เทียร์นีย์ และ เดวิด เพียร์สัน (Robert Tierny and David Pearson 1983 : 568-580) กล่าวถึงทักษะทั้งสองนี้ว่า การอ่านก็เป็นการเรียงความ เหมือนกับการเขียนโดยประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอนเช่นเดียวกัน คือ การวางแผน(Planning) การร่าง (Drafting) การวางแผน(Aligning) การแก้ไข (Revising) และการตรวจสอบ (Monitoring)

สตีเฟน ดี แครเชน (Stephen D. Krashen 1984 :35) กล่าวว่า "ความสามารถในการเขียนของผู้เรียนภาษาที่ 2 นั้น เกิดจากการที่ผู้เรียน มีแรงจูงใจ ในการอ่านสิ่งที่สนใจ หรือให้ความเพลิดเพลิน เป็นจำนวนมาก ๆ "

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยที่สนับสนุนความคิดเห็นดังกล่าวว่าความสามารถในการอ่าน มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียน ตัวอย่างเช่นงานวิจัยของปีเตอร์ อีวานนิโก (Peter Evanechko 1974 : 315-326) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียน ของนักเรียนเกรด 6 ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ของโรงเรียนแห่งหนึ่ง ในวิกตอเรีย บริติช โคลัมเบีย จำนวน 118 คน พบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง

มิเชล จาโนเปาลอส (Michael Janopoulos 1986 : 764-768) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินและความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 ตัวอย่างประชากรจำนวน 79 คน เป็นชาวต่างประเทศที่เรียนระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยแห่งรัฐโอไฮโอ (Ohio State University) ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่อ่านหนังสือต่าง ๆ เพื่อความเพลิดเพลินในภาษาที่ 2 มาก จะมีความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 มากด้วย แสดงว่าการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน ช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียน

จากที่ได้กล่าวมานี้จะเห็นได้ว่าการอ่านและการเขียน มีความสัมพันธ์กันอย่างยิ่ง แต่การศึกษาส่วนใหญ่ จะเป็นการหาความสัมพันธ์แบบกว้าง ๆ การศึกษาอย่างเฉพาะเจาะจงในเรื่องรูปแบบของเนื้อเรื่องที่นำมาอ่านหรือเขียน จึงน่าสนใจ เนื่องจากเมื่อกำหนดรูปแบบของเนื้อเรื่องให้นักเรียนได้อ่านหรือเขียน นักเรียนคนหนึ่ง ๆ ย่อมมีความสามารถในการอ่านหรือเขียนเนื้อเรื่องรูปแบบต่าง ๆ ไม่เท่ากัน ดังตัวอย่างผลการวิจัยต่อไปนี้

ดอริส เพรเตอร์ และ วิลเลียม พาเดีย (Doris Prater and William Padia 1983 : 127-134) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบของเนื้อเรื่องในการเขียน โดยทำการศึกษากับนักเรียนเกรด 4 จำนวน 70 คน และนักเรียนเกรด 6 จำนวน 70 คน จากโรงเรียนประถม 6 แห่ง ในรัฐแคลิฟอร์เนีย ผลการศึกษาพบว่านักเรียนทั้ง 2 ระดับได้คะแนนในการเขียนเนื้อเรื่องแบบแสดงความคิดเห็น (Expressive Writing) ดีกว่าคะแนนในการเขียนเนื้อเรื่องแบบโน้มน้าว (Persuasive Writing) และการเขียนเนื้อเรื่องแบบอธิบาย (Expository writing)

จอร์จ อิงเกลฮาร์ด จูเนียร์ และคณะ (George Engelhard, Jr. et al. 1992 : 315-336) ได้ทำการศึกษาถึง ผลของรูปแบบของเนื้อเรื่อง ความต้องการด้าน

ประสบการณ์ และ เพศต่อคุณภาพการเขียนของนักเรียนโดยได้ทำการศึกษากับนักเรียนเกรด 8 ที่เข้าสอบการประเมินผลการเขียนของรัฐที่รัฐจอร์เจีย ในปีค.ศ. 1989 และ 1990 จำนวน 125,756 คน ผลการศึกษาพบว่าทั้งรูปแบบของเนื้อเรื่อง ความต้องการด้านประสบการณ์ และ เพศ ต่างก็เป็นสิ่งที่ใช้ทำนายถึงคุณภาพการเขียนได้ดี ในเรื่องรูปแบบของเนื้อเรื่องพบว่า นักเรียนสามารถทำคะแนนได้ดีที่สุดในการเขียนแบบเล่าเรื่อง (Narrative) การเขียนแบบบรรยาย (Descriptive) และการเขียนแบบโน้มน้าว (Pessuasive) ตามลำดับ ในเรื่องเพศ พบว่า เพศหญิงเขียนเนื้อเรื่องได้มีคุณภาพดีกว่าเพศชาย

จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องรูปแบบต่าง ๆ แตกต่างกัน แต่จากที่ได้กล่าวมาแล้วว่าการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กัน นักเรียนจึงน่าจะมีความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องรูปแบบต่าง ๆ แตกต่างกันด้วย อีกประการหนึ่ง ความสามารถในการอ่านและการเขียนเกี่ยวข้องกับภาษาเขียน รูปแบบของภาษาเขียนที่ใช้ในการอ่านและการเขียน จึงเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้ความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักเรียนแตกต่างกัน

ในเรื่องรูปแบบของการเขียนที่ใช้ในการอ่านหรือการเขียนนั้น นักการศึกษาหลายท่านได้จำแนกไว้ดังต่อไปนี้

เจมส์ เอ ดับเบิลยู เฮฟเฟอร์แนน และ จอห์น อี ลินคอล์น (James A.W. Heffernan and John E. Lincoln 1982 : 52-73) ได้แบ่งรูปแบบของเนื้อเรื่องออกเป็น 4 แบบใหญ่ ๆ คือ

1. เนื้อเรื่องแบบบรรยาย (Descriptive) เป็นเนื้อเรื่องที่บรรยายลักษณะของคนหรือสิ่งต่าง ๆ ที่ผู้เขียนสามารถบรรยายได้โดยอาศัยประสาทสัมผัสทั้งห้าคือ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสที่มีต่อสิ่งนั้น มาช่วยบรรยายเพื่อให้เกิดภาพของสิ่งนั้นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น
2. เนื้อเรื่องแบบเล่าเรื่อง (Narrative) เป็นเนื้อเรื่องที่เล่าถึงเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วในอดีตซึ่งตามปกติจะมีการใช้เวลามาเป็นตัวลำดับเรื่อง ผู้เขียนสามารถเล่าถึงเหตุการณ์หนึ่งว่าเกิดหลังจากอีกเหตุการณ์หนึ่งในลักษณะใดและเกิดขึ้นได้อย่างไร
3. เนื้อเรื่องแบบอธิบาย (Expository) เป็นเนื้อเรื่องที่อธิบายหรือทำความเข้าใจในประเด็นใดประเด็นหนึ่งให้เกิดขึ้น เช่นการอธิบายถึงสาเหตุของความขัดแย้งทางความคิดของ

ผู้ใหญ่และวัยรุ่น ซึ่งผู้บรรยายอาจใช้เทคนิคการอธิบายได้หลายรูปแบบ ดังนี้

- ก. ใช้ตัวอย่าง (Sample)
- ข. ใช้การเปรียบเทียบ (Comparison)
- ค. ใช้การนิยาม (Definition)
- ง. ใช้การแบ่งประเภท (Classification)
- จ. ใช้กระบวนการ ขั้นตอน (Process)
- ฉ. ใช้เหตุและผล (Cause and Effect ; Reason)

4. เนื้อเรื่องแบบโน้มน้าว (Persuasive) เป็นเนื้อเรื่องที่เขียนโน้มน้าวให้ผู้อ่านคล้อยตามความคิดหรือความเชื่อของผู้เขียนด้วยการหาเหตุผลต่าง ๆ มาสนับสนุนความคิด หรือความเชื่อนั้นๆ

แอสตัน มอลเลส และเจฟ แมคควैन (Stan Malles and Jeff McQuain 1988 : 14-15, 27, 31-32) ได้จำแนกรูปแบบของการเขียนออกเป็น 4 รูปแบบ ดังนี้

1. การเขียนแบบเล่าเรื่อง (Narrative Writing) คือการเล่าเรื่องในลักษณะต่าง ๆ
2. การเขียนแบบบรรยาย (Descriptive Writing) คือการเขียนเพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นภาพของคน สถานที่ หรือสิ่งของ
3. การเขียนแบบอธิบาย (Expository Writing) คือการเขียนเพื่อให้ข้อมูล สอน หรืออธิบายแก่ผู้อ่าน
4. การเขียนแบบให้เหตุผล (Argumentative Writing) เป็นการเขียนเพื่อโน้มน้าวให้ผู้อ่านเชื่อว่าส่วนหนึ่งดีกว่าอีกส่วนหนึ่ง

รูปแบบของเนื้อเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ แต่ละรูปแบบก็มีความสำคัญแตกต่างกันไป บางรูปแบบ ก็จะมีมีความสำคัญต่อบางสถานการณ์เป็นพิเศษ ซึ่งนักการศึกษาหลายท่าน ได้ทำการศึกษา และกล่าวถึงความสำคัญของรูปแบบต่าง ๆ ไว้ดังนี้

เบรินท์ บริดจ์แมน และ ซิบิล คาร์ลสัน (Brent Bridgeman and Sybil Carlson, 1983 : 8) ได้ทำการสำรวจนักศึกษาของคณะต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยทั้งใน

สหรัฐอเมริกา และแคนาดา จำนวน 34 แห่ง 190 แผนก ทั้งนักศึกษาปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี และมีนักศึกษาจากนานาชาติเรียนอยู่ด้วยเป็นจำนวนมาก จากการสำรวจพบว่าทักษะในการบรรยาย (Descriptive Skills) เช่น การบรรยายถึงเครื่องมือ กรรมวิธี เป็นต้น เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมากในการเรียนทางด้านวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาการคอมพิวเตอร์ และจิตวิทยา ส่วนทักษะในการให้เหตุผล (Arguing Skills) สำคัญมากสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี นักศึกษาทางธุรกิจ และนักศึกษาวิชาเอกจิตวิทยา ยังพบอีกว่ารูปแบบของเนื้อเรื่องแบบบรรยาย (Description) และแบบโน้มน้าว (Persuasion) เป็นรูปแบบที่ตอบสนองความต้องการของคณะต่าง ๆ มากที่สุด และจากรูปแบบของเนื้อเรื่องทำการศึกษาทั้งหมด เนื้อเรื่องแบบบรรยาย และเนื้อเรื่องแบบโน้มน้าวยังเป็นรูปแบบของเนื้อเรื่อง ที่มีความแตกต่างกันมากที่สุด การค้นพบนี้ทำให้หน่วยงานที่สนับสนุนการทำวิจัยนี้คือ สำนักบริการการทดสอบทางการศึกษา (Educational Testing Service; ETS) เลือกใช้รูปแบบของเนื้อเรื่องทั้ง 2 แบบนี้ ในแบบทดสอบการเขียนภาษาอังกฤษ (Test of Written English ; TWE) และในการสอบเขียนเรียงความในแบบทดสอบภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (Test of English as a Foreign Language; TOEFL) อีกด้วย

เพกกี เมก และ แครอล ชิลลิง (Peggy Maki and Carol Schilling, 1987 : 12) ได้กล่าวถึงการเขียนในหน่วยงานต่าง ๆ ว่าจะเน้นที่ผู้อ่าน (Reader) และตัวเรื่อง (Subject) เป็นส่วนใหญ่อันส่งผลให้การสื่อสารในหน่วยงานมีจุดประสงค์เพื่อโน้มน้าว (Persuasive Aims) และอธิบาย (Expository Aims) มากกว่าอย่างอื่น

จะเห็นได้ว่า รูปแบบของเนื้อเรื่องแบบบรรยาย (Description) และแบบโน้มน้าว (Persuasion) มีความสำคัญและจำเป็นมากทั้งในการเรียนในระดับสูงและในการทำงาน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วก็จะเข้าสู่สถาบันการศึกษาที่สูงขึ้น ขณะที่บางส่วน อาจเข้าสู่การทำงานในหน่วยงานต่าง ๆ ในทันทีที่สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย นักเรียนเหล่านี้จึงจำเป็นต้องมีความสามารถในการอ่านและเขียน เนื้อเรื่องรูปแบบดังกล่าวเป็นพิเศษ

จากการเห็นความสำคัญดังกล่าว ประกอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้ศึกษาและฝึกฝนทักษะการอ่านและการเขียนในรูปแบบบรรยาย และแบบโน้มน้าว มาเพียงพอ ผู้วิจัย

จึงสนใจการศึกษาหาความสัมพันธ์ของความสามารถในการอ่าน และการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยายและแบบโน้มน้าว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยายและแบบโน้มน้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า กรุงเทพมหานคร
4. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยายและแบบโน้มน้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการวิจัย

จากงานวิจัยของแพทริเซีย คาร์เรล และ อุลลา คอนเนอร์ (Patricia Carrell and Ulla Connor 1991 : 314-324) ซึ่งได้ทำการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถการอ่านและการเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยายและเนื้อเรื่องแบบโน้มน้าวของนักศึกษามหาวิทยาลัยเพอร์ดู (Purdue University) ระดับปริญญาตรี 23 คน และระดับปริญญาโท 10 คน ที่กำลังศึกษาในหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง พบว่าการอ่านและการเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยายและแบบโน้มน้าวมีความสัมพันธ์กัน

จากงานวิจัยของศุภพร สุขชื่น (2528 : 44-45) ซึ่งได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในด้านทักษะรับสาร และทักษะส่งสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติเวศวิฑูษณ์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่าทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่านในทางบวกที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากงานวิจัยดังกล่าวผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ว่า

1. ความสามารถในการอ่านและการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย มีความสัมพันธ์กัน
2. ความสามารถในการอ่านและการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าว มีความสัมพันธ์กัน
3. ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยายและแบบโน้มน้าว มีความสัมพันธ์กัน
4. ความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยายและแบบโน้มน้าว มีความสัมพันธ์กัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร
2. ตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย
 - 2.1 ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย
 - 2.2 ความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย
 - 2.3 ความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าว
 - 2.4 ความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าว
3. ความสามารถในการอ่าน ได้จาก คะแนนจากการทำแบบสอบถามเลือกตอบ (Multiple Choice) และ คะแนนจากการทำแบบบันทึกสิ่งที่จำได้จากการอ่าน (Reading Recall Protocol) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
4. ความสามารถในการเขียน ได้จากการวิเคราะห์คุณภาพการเขียนของนักเรียน ตามเกณฑ์การวิเคราะห์คุณภาพการเขียน (Qualitative Analysis) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดของ แพทริเซีย คาร์เรล และ อุลลา คอนเนอร์ (Patricia Carrell and Ulla Connor 1991:318-319) โดยวิเคราะห์คุณภาพการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยาย 2 ส่วน คือ การบรรยายถึงสิ่งที่นักเรียนประทับใจ การบรรยายถึงความสัมพันธ์

และ วิเคราะห์คุณภาพการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบโน้มน้าว 3 ส่วน คือส่วนที่ประเมินคุณภาพของข้ออ้าง(Claim) คุณภาพของข้อมูล(Data) และคุณภาพของเหตุผล(Warrant) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละส่วน ดังนี้

เกณฑ์ในการวิเคราะห์คุณภาพการเขียนแบบบรรยาย

<u>การบรรยายถึงสิ่งที่นักเขียนประทับใจ</u>	คะแนน
ก. มีรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งนั้นน้อยหรือไม่มีเลย หรือมีรายละเอียดที่ไม่เกี่ยวข้อง	1
ข. มีรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งนั้นอยู่บ้าง และรายละเอียดนั้น เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ต่อผู้เขียนเล็กน้อย มีความสัมพันธ์ ระหว่างสิ่งนั้นกับผู้เขียน	2
ค. มีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับสิ่งนั้นอย่างชัดเจน มีข้อมูลเฉพาะของสิ่งนั้น	3
<u>การบรรยายถึงความสัมพันธ์</u>	คะแนน
ก. มีตัวอย่างที่แสดงถึงความสัมพันธ์ของสิ่งนั้นกับผู้เขียน แต่เพียงเล็กน้อย หรือไม่มีเลย	1
ข. มีตัวอย่างที่แสดงถึงความสัมพันธ์ของสิ่งนั้นกับผู้เขียนอยู่บ้าง	2
ค. มีการอธิบายถึงความสัมพันธ์ของสิ่งนั้นกับผู้เขียนอย่างชัดเจน	3

เกณฑ์ในการวิเคราะห์คุณภาพการเขียนแบบโน้มน้าว

ข้ออ้าง (Claim)	คะแนน
ก. ไม่มีการเสนอปัญหาที่เฉพาะเจาะจง และ/หรือไม่มีแนวคิดที่แน่นอน อาจมีข้ออ้างย่อยสัก 1 ข้ออ้าง ไม่มีการเสนอวิธีแก้ไข หรือเสนอวิธีแก้ไขที่เป็นไปไม่ได้ ไม่แปลกใหม่ และไม่ตรงกับข้ออ้าง	1
ข. มีการเสนอปัญหาที่เจาะจงและชัดเจน มีแนวคิดที่ค่อนข้างแน่นอน ข้ออ้างสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์มีข้ออ้างย่อย 2 ข้ออ้างขึ้นไป มีการเสนอวิธีแก้ไขที่พอจะเป็นไปได้ตามข้ออ้างหลัก	2
ค. มีการเสนอปัญหาที่เจาะจงและชัดเจนประกอบด้วยมีแนวคิดที่แน่นอน ข้ออ้างย่อยจำนวนมากและต่างก็เกี่ยวข้องกับข้ออ้างหลักอย่างชัดเจน ข้ออ้างสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์อย่างยิ่ง วิธีแก้ไขที่น่าเสนอเป็นไปได้อย่างสูง แปลกใหม่และตรงกับข้ออ้างหลัก	3
ข้อมูล (Data)	คะแนน
ก. มีการใช้ข้อมูลน้อย ข้อมูลที่ใช้เป็นแบบที่ "ใคร ๆ ก็รู้" ไม่ใช่ได้จากประสบการณ์หรือความเชื่อส่วนตัว ข้อมูลไม่เกี่ยวข้องกับข้ออ้างหลัก	1
ข. มีการใช้ข้อมูลที่ได้จากประสบการณ์หรือความเชื่อส่วนตัวอยู่บ้าง มีการใช้ข้อมูลหลากหลายชั้น ข้อมูลเกี่ยวข้องกับข้ออ้างหลักอย่างคร่าว ๆ	2
ค. มีการใช้ข้อมูลที่เฉพาะเจาะจงและเหมาะสม อย่างหลากหลาย ข้อมูลเชื่อมโยงกับข้ออ้างหลักอย่างชัดเจน	3

เหตุผล (Warrant)	คะแนน
ก. มีการให้เหตุผลน้อยมาก เหตุผลไม่ค่อยน่าเชื่อถือ และไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับ เหตุผลอาจไม่ถูกต้องตามหลักตรรกศาสตร์	1
ข. มีการให้เหตุผลบ้าง เหตุผลเชื่อมโยงข้ออ้างและข้อมูลเข้าด้วยกัน แต่ก็พบความผิดพลาดและข้อผิดพลาดอยู่บ้าง	2
ค. มีการให้เหตุผลที่เหมาะสมเชื่อถือได้ ทำให้ผู้ตรวจยอมรับความเชื่อมโยง ระหว่างข้อมูลและข้ออ้างได้ เหตุผลบางครั้งก็มีความสัมพันธ์กัน และ สนับสนุนซึ่งกันและกัน	3

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความสามารถในการอ่าน คือความสามารถในการทำความเข้าใจภาษาเขียนที่ผู้เขียน
สื่อสารออกมา โดยผู้อ่านต้องใช้ความสามารถในการวิเคราะห์คำ ให้ความหมายของคำ ทำ
ความเข้าใจเนื้อเรื่องตามที่ปรากฏ ตีความ หาความหมายที่แฝงอยู่ ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ
ทัศนคติ และความต้องการในการสื่อสารของผู้เขียน ความสามารถดังกล่าว ได้จากคะแนน
ที่ได้จากการทำแบบสอบถามวัดความสามารถในการอ่านเนื้อเรื่องแบบบรรยายและเนื้อเรื่องแบบ
โน้มน้าว ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ความสามารถในการเขียน คือความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย
ถ่ายทอดความคิด โดยการสร้าง และเรียงลำดับประโยค อย่างสมเหตุสมผล เลือกใช้แบบ
การเขียนที่เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการเขียน และเหมาะสมกับผู้อ่าน ความสามารถดังกล่าว
ได้จากคะแนนที่ได้จากการทำแบบสอบถามวัดความสามารถในการเขียนเนื้อเรื่องแบบบรรยาย
และเนื้อเรื่องแบบโน้มน้าว ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

เนื้อเรื่องแบบบรรยาย คือเนื้อเรื่องที่มุ่งเสนอข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ผู้อ่านจะเห็นภาพของคน สถานที่ หรือสิ่งของ จากการอธิบายของผู้เขียน โดยไม่มีความเห็นหรือความรู้สึกของผู้เขียนแทรกอยู่

เนื้อเรื่องแบบโน้มน้าว คือเนื้อเรื่องที่คุณเขียนเขียนขึ้นโดยพยายามหาเหตุผลมาสนับสนุนความคิดของตน ซึ่งเชื่อว่าสิ่งหนึ่งดีกว่าอีกสิ่งหนึ่ง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้อ่าน เปลี่ยนใจ เปลี่ยนความรู้สึก ให้ผู้อ่านเลิกล้มความคิดที่มีอยู่เดิมและมายอมรับความคิดตามที่คุณเขียนเสนอ ให้ผู้อ่านตระหนักถึงวิธีแก้ปัญหาตามที่ผู้เขียนเสนอ หรือให้ผู้อ่านทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยวิธีการที่คุณเขียนเสนอ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อทราบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษแบบบรรยายและแบบโน้มน้าว เพื่อเป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษนำไปใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ
2. เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย